

Arrest

nr. 201 173 van 15 maart 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn, op 13 maart 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de impliciete beslissing van 8 maart 2018 van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot binnenkomstweigering met teruggedrijving - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. CHIHAOUI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO die *loco* advocaat E. MATTERNE, verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij komt op 27 november 2017 aan op de luchthaven van Zaventem. Nadat zij door de luchthavenpolitie staande werd gehouden omdat zij over geen enkel identiteitsdocument beschikte, diende zij een asielaanvraag in.

1.2. Op 22 december 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Naar aanleiding van het beroep hiertegen bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op 16 januari 2018 bij arrest nr. 198 049 voormelde beslissing.

1.3. Verzoekende partij diende op 23 januari 2018 een tweede asielaanvraag in. Op 8 februari 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering inoverwegingname. Op 26 februari 2018 bij arrest nr. 200 376 wordt deze beslissing bevestigd.

1.4. Verzoekende partij diende op 8 maart 2018 een derde asielaanvraag in.

1.5. Op 13 maart 2018 diende de verzoekende partij onderhavige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verzoekende partij betoogt dat ten aanzien van haar een impliciete beslissing tot teruggedrijving werd genomen op grond van artikel 52/3 van de vreemdelingenwet.

2.2. Verwerende partij meent in de nota met opmerkingen dat de Raad haar niet kan opleggen een beslissing te nemen en stelt verder dat verzoekende partij geen belang heeft bij een schorsing van een beslissing die niet werd genomen nu zij de kans niet heeft gegrepen beroep in te dienen tegen voorgaande bijlagen 11ter die definitief in het rechtsverkeer zijn. Verder wijst zij erop dat het CGVS zich al twee keer heeft uitgesproken over verzoeksters vrees en de derde asielaanvraag nog hangende is en zij niet kan worden teruggedreven tot zolang er geen beslissing dienaangaande is. Verder stelt zij dat er eerst nog reisdocumenten of een doorlaatbewijs moet(en) worden afgeleverd alvorens verzoekende partij kan teruggedreven worden zodat zij onder die omstandigheden niet aannemelijk maakt in het herkomstland in detentie te zullen worden geplaatst.

2.3. Artikel 52/3 §2, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2

In de in artikel 74/6, § 1bis, bedoelde gevallen moet de minister of zijn gemachtigde onmiddellijk bij het indienen van de asielaanvraag een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. In het in artikel 50ter bedoelde geval beslist de minister of zijn gemachtigde eveneens onmiddellijk bij het indienen van de asielaanvraag dat de vreemdeling niet toegelaten wordt tot het grondgebied en dat hij wordt teruggedreven. Deze beslissingen worden betekend op de plaats waar de vreemdeling wordt vastgehouden.”

Artikel 72, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“§ 1

De met de grenscontrole belaste overheden geven aan de vreemdeling die zich aan de grens aanmeldt zonder in het bezit te zijn van de vereiste documenten en die een asielaanvraag indient een document overeenkomstig het model van bijlage 25 of, indien het een volgende asielaanvraag in de zin van artikel 51/8 van de wet betreft, een document overeenkomstig het model van bijlage 25quinquies. Overeenkomstig artikel 52/3, § 2, van de wet, ontvangt deze vreemdeling eveneens een beslissing tot teruggedrijving overeenkomstig het model van bijlage 11ter.”

In casu blijkt niet uit de stukken van het administratief dossier dat aan verzoekende partij bij het indienen van haar derde asielaanvraag een beslissing tot teruggedrijving overeenkomstig 52/3, § 2, 2de lid van de vreemdelingenwet juncto artikel 72, § 1 van het vreemdelingenbesluit, werd gegeven. Nochtans blijkt uit de voormelde wettelijke bepalingen dat de verwerende partij ertoe gehouden was een bijlage 11ter aan verzoekende partij ter kennis te brengen.

Op het eerste gezicht kan verzoekende partij worden gevolgd waar zij meent dat haar een effectief rechtsmiddel wordt ontzegd doordat ten aanzien van haar geen nieuwe bijlage 11ter genomen werd nadat zij een derde asielaanvraag heeft ingediend. Door geen nieuwe beslissing tot teruggrijping te nemen, zou verwerende partij verzoekende partij op grond van de voorgaande beslissing bijlage 11ter kunnen teruggrijpen zonder dat verzoekende partij haar nieuwe grief, geënt op artikel 3 EVRM, heeft kunnen laten onderzoeken. Het gegeven dat verzoekende partij nagelaten heeft tegen voorgaande bijlagen 11ter beroep in te dienen doet aan voormelde geen afbreuk.

Het bestaan van een impliciete beslissing tot teruggrijping van 8 maart 2018 wordt in deze stand van het geding aangenomen. De Raad wijst er de verwerende partij op dat het niet de Raad is die haar oplegt een beslissing te nemen *in casu*, maar wel de wet.

Nu verzoekende partij een grief voorlegt die nog niet beoordeeld werd door de commissaris-generaal kan verwerende partij ook niet verwijzen naar de afwijzing van de eerdere asielaanvragen om het belang in vraag te stellen. Er blijkt tevens uit het administratief dossier dat eerdere teruggrijpingspogingen naar het herkomstland werden afgelast, zodat de verwerende partij ook niet kan gevolgd worden waar zij stelt dat er eerst reisdocumenten moeten bekomen worden alvorens verzoekende partij kan teruggedreven worden.

Verder konden de partijen, daarnaar bevraagd op de terechtzitting, geen verduidelijking geven over het feit of de commissaris-generaal ondertussen al een beslissing had genomen in kader van de derde asielaanvraag. Daar aldus in deze stand van het geding niet volledig duidelijk is of de derde asielaanvraag nog steeds hangende is en de mogelijkheid wel degelijk bestaat dat deze beslissing ondertussen is tussengekomen gelet op de korte termijnen waaraan de commissaris-generaal in deze gebonden is, aanvaardt de Raad *in casu* het hoogdringend karakter van de vordering.

De vordering werd ingesteld binnen de 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

Aldus is de vordering *prima facie* ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De Raad wijst er op dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een uitzonderlijk en ongewoon karakter heeft. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en herleidt de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum. Het beroep op een dergelijke procedure moet dus de uitzondering blijven.

Om relevant te zijn, moet de uiteenzetting die het uiterst dringend karakter van de vordering tot schorsing rechtvaardigt, aantonen dat er een imminent gevaar dreigt dat van die aard is dat de gewone schorsingsprocedure niet op een efficiënte wijze zou kunnen voorkomen dat het aangevoerde ernstige nadeel zich zou voordoen.

3.2.2. Wat betreft de impliciete beslissing tot teruggrijping is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid, van het PR RvV. De verzoekende partij wijst er immers terecht op dat zij reeds van haar vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

3.3. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3.1. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekende partij betoogt in essentie dat zij als terugkerende vrouwelijke en homoseksuele asielzoeker in Oeganda het risico loopt op schending van artikel 3 EVRM. Zij wijst op landeninformatie waaruit blijkt dat teruggekeerde asielzoekers in Oeganda systematisch onderworpen worden aan een routine interview door de Oegandese immigratiediensten waarbij terugkeerders vaak ten prooi vallen aan foltering, onmenselijke dan wel vernederende behandelingen wegens het ontvluchten van Oeganda en de vluchtredenen. Verder wijst zij erop dat vrouwenrechten in Oeganda niet hoog in het vaandel worden gedragen en dat zij haar land ontvluchtte omwille van haar seksuele geaardheid en deze informatie hoogstwaarschijnlijk kenbaar zal zijn bij de autoriteiten, temeer gelet op het routine interview waaraan zij zal worden onderworpen. Homoseksualiteit is strafbaar in Oeganda. Zij wijst op grove mensenrechtenschendingen tegenover de LGBT-gemeenschap. Verzoekende partij zal bij terugkeer hoogstwaarschijnlijk een gevangenisstraf oplopen en de verwerende partij had moeten controleren of de heersende detentiematregelen in Oeganda al dan niet artikel 3 EVRM schenden. Zij wijst op diverse landenrapporten en het feit dat de detentieomstandigheden nog verzwaaard worden door de seksuele geaardheid.

3.3.2. De Raad stelt vast dat naar aanleiding van de eerste asielaanvraag van verzoekende partij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een gedegen onderzoek heeft gedaan van het asielrelaas van verzoekende partij – waarbij zij zich entte op haar seksuele geaardheid – en geoordeeld heeft dat haar verklaringen niet toelaten enig geloof te hechten aan haar vermeende homoseksuele geaardheid, noch aan de beweerde lesbische relaties die zij in Oeganda zou hebben onderhouden. De Raad heeft deze beslissing bevestigd daarbij oordelende dat *“Dienvolgens is de verwijzing naar de situatie van homoseksuelen in Oeganda in casu niet dienstig.”*

Ook de tweede asielaanvraag, waar verzoekende partij zich opnieuw steunde op haar seksuele geaardheid, werd afgewezen waarbij de Raad er verder op wees dat: *“De verwijzing naar algemene landeninformatie omtrent de situatie van homoseksuelen in Oeganda volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft, gezien zij haar homoseksuele geaardheid en relaties en problemen die zij hierdoor zou hebben gekend niet aannemelijk maakt, hieromtrent in gebreke.”*

3.3.3. Ter terechtzitting erkent de advocaat van verzoekende partij het feit dat er reeds twee asielaanvragen werden afgewezen en dat het relaas van verzoekende partij over haar geaardheid ongeloofwaardig werd bevonden, waarbij hij het betreurt dat verzoekende partij zich hierop blijft enten naar aanleiding van een derde asielaanvraag. De Raad ziet dan ook op het eerste gezicht niet in welk belang verzoekende partij heeft waar zij blijft verwijzen naar het feit dat homoseksualiteit in Oeganda strafbaar is en er grove mensenrechtenschendingen plaatsvinden ten aanzien van de LGBT-gemeenschap. De Raad benadrukt hierbij het gestelde in de reeds afgewezen asielaanvragen en wijst erop dat onderhavige vordering geen beroep kan vormen tegen deze afwijzingen die bovendien reeds aan het oordeel van de Raad werden onderworpen. Zij maakt met haar verwijzing dan ook op het eerste gezicht geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk.

3.3.4. De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij thans komt te stellen dat zij als afgewezen en vrouwelijke asielzoekster bij een terugkeer naar Oeganda dreigt onderworpen te worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM. De raadsman van verzoekende partij erkent ter terechtzitting

dat dit argument nooit werd aangehaald tijdens de eerste, tweede en derde asielaanvraag maar wijst erop dat artikel 3 EVRM absoluut is.

3.3.5. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat – indien verzoekende partij teruggeleid wordt – zij zal teruggeleid worden naar Oeganda, meer specifiek zal zij aankomen op Entebbe International Airport. Verder blijkt dat de Oegandese immigratiedienst verzoekende partij bij aankomst zullen onderwerpen aan een controle om uit te maken of zij wel degelijk een Oegandees staatsburger is, daar zij enkel reist met een kopie van haar Oegandees paspoort. Indien zou blijken dat zij geen Oegandees staatsburger is, dan zal zij onmiddellijk terug op een vlucht richting Brussel gezet worden, op kosten van Brussels Airlines. Er blijkt aldus niet op het eerste gezicht dat zij in haar hoedanigheid van afgewezen asielzoekster aan een interview zal onderworpen worden.

De Raad wijst er in de eerste plaats op dat het loutere feit dat de immigratiediensten van een land een identiteitscontrole doorvoeren van een persoon die het land wenst binnen te komen, bezwaarlijk aanzien kan worden als een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM. Waar verzoekende partij evenwel vreest dat zij als afgewezen asielzoekster dreigt onmenselijk of vernederend behandeld te worden of gefolterd, dient de Raad op het eerste gezicht vast te stellen dat, naast het feit dat uit de gehanteerde informatie vooral politieke dissidenten gevisieerd worden en niet blijkt dat verzoekende partij aan dat profiel voldoet, verzoekende partij op geen enkele wijze aannemelijk maakt hoe de Oegandese autoriteiten op de hoogte zouden zijn van het feit dat zij een afgewezen asielzoekster is. Er blijkt op het eerste gezicht niet dat de Belgische overheid de Oegandese overheid op de hoogte brengt van dit gegeven. Evenmin blijkt dat verzoekende partij op dat vlak zelf gedwongen zal worden om dit specifieke gegeven te onthullen. In de gehanteerde informatie is immers enkel sprake van het feit dat er tijdens het routine-interview ondermeer gevraagd wordt naar de redenen van de deportatie. De Raad ziet niet in waarom de verzoekende partij zich niet zou kunnen beperken tot de stelling dat zij niet over de nodige binnenkomstdocumenten voor België beschikte. Over mogelijke dwang tijdens dit interview is bovendien enkel sprake wanneer een terugkeerder weigert te spreken met de immigratiediensten en de Raad ziet niet in waarom de verzoekende partij dergelijke houding zou aannemen. Verzoekende partij maakt dan ook op het eerste gezicht niet aannemelijk dat zij in Oeganda automatisch zal beschouwd worden als een bedreiging en derhalve dreigt aan behandelingen strijdig met artikel 3 EVRM te worden onderworpen.

Verder blijkt uit het administratief dossier dat verzoekende partij in Kampala woonde en dat ook haar vier kinderen aldaar verblijven. Er blijkt niet dat dit dermate ver is van de luchthaven van Entebbe dat haar kinderen haar niet zouden kunnen komen ophalen of dat verzoekende partij zelf eventueel via taxi haar verblijfplaats niet zou kunnen bereiken zodat evenmin blijkt dat verzoekende partij in afwachting van transport naar haar verblijfplaats opgesloten zal worden. Evenmin maakt de verzoekende partij op het eerste gezicht aannemelijk dat, ingeval van escorte, zij door de Belgische escorteurs mishandeld zal worden.

Eveneens blijkt uit de gehanteerde informatie dat personen die geen geldige documenten hebben gearresteerd worden en opgesloten als illegale immigranten. Er blijkt *in casu* evenwel niet dat verzoekende partij geen echte Oegandese staatsburger is, en zelfs al zou dit blijken, dan hebben de Oegandese immigratiediensten al laten weten dat verzoekende partij onmiddellijk op het vliegtuig wordt gezet richting Brussel, en dit op kosten van Brussels Airlines.

Verzoekende partij laat voorts na het Amnesty International Report 2017/2018 neer te leggen zodat de summiere stelling dat vrouwenrechten in Oeganda niet hoog in het vaandel worden gedragen, verwijzende naar een stijging van het aantal moorden op vrouwen, onvoldoende is om aannemelijk te maken dat verzoekende partij als vrouw bij terugkeer dreigt een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM te ondergaan.

De Raad oordeelt dat op het eerste gezicht de gehanteerde informatie te algemeen is en niet overtuigend om aannemelijk te maken dat verzoekende partij persoonlijk bij terugkeer onderworpen zal worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

Het enig middel is niet ernstig.

3.3.6. Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2

van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. HEIRBRANT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C.HEIRBRANT

S. DE MUYLDER